

d ů v o d ů:

Dovolání vytýká především, že žalovaný nebyl obeslán k roku ustanovenému na den 4. listopadu 1926, při němž byli vyslýcháni svědci dožádaným okresním soudem v J., takže jim nemohl klásti otázky, a spatřuje v tom zmatečnost řízení v první stolici podle § 477 čís. 4 c. ř. s., leč neprávem. Jest sice pravda, že ve spisech není výkazu o tom, že žalovaný byl zpraven o roku, ježž dožádaný okresní soud v J. ustanovil na den 4. listopadu 1926, ač podle záznamu bylo nařízeno strany o něm vyrozuměti, a jest také pravda, že žalovaný nebyl při tomto roku přítomen. Avšak i kdyby bylo prokázáno porušení předpisu § 289 druhý odstavec c. ř. s., podle něhož provádění důkazů v nepřítomnosti stran předpokládá, že byly strany o roku vyrozuměny, nezakládalo by to zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s. Podle tohoto zákonného předpisu jest řízení zmatečným jen tehdy, byla-li straně nezákonným postupem, zejména opomenutím doručení odňata možnost před soudem projednávati. V tomto případě byl rok ustanoven jen ku provedení důkazů dožádaným soudem, před nímž se pře neprojednávala. Nebyl-li tedy rok ustanoven k spornému jednání, nýbrž výhradně jen ku provedení určitých důkazů, nelze opominutí doručení obsílky dovolateli podřaditi pod ustanovení § 477 čís. 4 c. ř. s., poněvadž se právě sporně nejednalo a proto nebyla straně odňata možnost projednávání pře (Klein, Vorlesungen, str. 238). Dovolatel nemůže ostatně ani tvrditi, že se mu stala vytýkaným opomenutím nějaká újma, neboť výsledky důkazů dožádaným soudem dne 4. listopadu 1926 provedených byly při ústním jednání dne 31. března 1927 v přítomnosti žalovaného přečteny a, pokládal-li výslech svědků dožádaným soudem za neúplný, měl na vůli, by navrhl u procesního soudu podle § 289 druhý odstavec c. ř. s. doplnění důkazů, což však neučinil.

Čís. 7910.

Zamítl-li odvolací soud (sborový soud druhé stolice) usnesením, pojatým do rozsudku, odvolání uplatňující zmatečnost podle § 477 čís. 3 c. ř. s. z té příčiny, že k projednání rozepře nebyl příslušným sborový soud první stolice, nýbrž okresní soud, nelze rozhodnutí odvolacího soudu napadati a to ani z důvodu zmatečnosti.

(Rozh. ze dne 23. března 1928, Rv II 530/27.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka prohlašuje sice, že napadá rozsudek odvolacího soudu co do celého obsahu, ale v pravdě napadá, uplatňujíc dovolací důvody čís. 1, 3 a 4 § 503 c. ř. s. pouze usnesení odvolacího soudu, pojaté do

napadeného rozsudku, jimž odvolání, uplatňující zmatečnost podle § 477 čis. 3 c. ř. s., bylo zamítnuto. Tuto zmatečnost uplatňovala dovolatelka z té příčiny, že k projednání rozepře nebyl příslušným krajský soud, nýbrž soud okresní. Odvolací soud uznal věcnou příslušnost krajského soudu za opodstatněnou a zamítl proto odvolání, pokud uplatňovalo zmatečnost podle § 477 čis. 3 c. ř. s. Podle § 45 j. n. nemohou býti napadána rozhodnutí sborového soudu první stolice o jeho předmětné příslušnosti proto, že pro právní věc jest odůvodněna příslušnost okresního soudu. Jestliže o příslušnosti sborového soudu rozhodl soud druhé stolice, platí totéž, co uvedeno o rozhodnutí soudu první stolice. Toto rozhodnutí není tudíž odporovatelným a to ani pod heslem zmatečnosti podle § 477 čis. 3 c. ř. s., neboť, učinil-li zákon v § 45 j. n. výslovnou výhradu, že v určitých případech nelze příslušnost dovolaného soudu vůbec napadati, nemůže býti důsledkem toho rozhodnutí tohoto soudu zmatečným pro domnělou nepříslušnost.

Čís. 7911.

Dvorský dekret ze dne 31. prosince 1801, čis. 549 sb. z. s. netýká se mužstva branné moci, nýbrž jen vlastních důstojníků, osob jsoucích s důstojníky v téže hodnosti a některých dalších vojenských osob odvedených služebně mimo příslušné vojenské těleso.

V pozůstalostním řízení po příslušníku mužstva branné moci není erár účastníkem pozůstalostního řízení a jest ho s jeho nároky poukázati na pořad práva, aniž by mu bylo určiti lhůtu k podání žaloby.

(Rozh. ze dne 24. března 1928, R I 121/28.)

V pozůstalostní věci po Josefu Z-ovi domáhal se československý erár vydání 3040 Kč, jež prý zůstavitel poslal z pole své manželce, zpronevěřiv je státu ve službě vojenské. Soud první stolice prohlásil odevzdací listinu za právoplatnou a poukázal československý erár na pořad práva s tím, že jest prokázati podání žaloby do lhůty dvou měsíců, počítané od právoplatnosti usnesení, jinak že by onen peníz byl vydán zůstavitelovým dědicům. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu československého eráru potud, že prostě odkázal nárok čsl. státu na pořad práva.

Důvody:

Stěžovatel v dovolacím rekursu shledává správným zjištění soudu druhé stolice, že zůstavitel Josef Z., který dne 3. března 1917 ve vazbě v K. skonal sebevraždou, byl domobraneckým zásobovacím vojínem u zásobovací vydatelny v K. a že odtud poslal své manželce peníze, které byly u ní četnictvem zabaveny a ohledně nichž bylo proti Josefu Z-ovi podezření, že jich nabyl nepoctivě ke škodě eráru. Stěžovatel schva-